

Arrest

nr. 290 839 van 22 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor verzoeker, en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 oktober 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 5 oktober 2020 om internationale bescherming. Op 30 mei 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 juni 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S. G. K. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 18 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Pasha Garay, in het district Tagab van de

Afghaanse provincie Kapisa, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. In Afghanistan bent u tot de zesde graad naar school geweest.

Uw familie kende een zevental jaar geleden, in het jaar 2015, problemen omdat de taliban uw vader ervan verdachten een spion te zijn. De taliban dachten dit omdat uw vader zeer goed bevriend was met iemand die zeer nauwe connecties had met de overheid. Deze vriend van uw vader werd meegenomen, gefolterd en nadien vermoord door de taliban. Uw vader dacht dat deze vriend uw vader zijn naam doorgegeven had aan de taliban en dat ze hem nadien zouden opzoeken. Uw vader besloot toen om met zijn gezin, waaronder ook u, te verhuizen naar Tamir, het districtscentrum van Tagab. Op een dag werd uw vader doodgeschoten door taliban, vanuit een wagen, toen hij aan de voorkant van zijn winkel zat. De taliban stonden niet toe dat uw vader begraven zou worden, omdat hij een spion was, waardoor hij 's nachts in het geheim begraven werd in uw dorp. Er werd de volgende dag ook een ceremonie gehouden maar deze werd afgebroken door de taliban omdat ze het afkeurden. Ongeveer twee dagen later zei uw moeder tegen uw grootvader dat uw broer S. (...) (...) ook gevaar liep omdat hij de oudste zoon was. Uw grootvader regelde toen zijn vertrek naar het buitenland. S. (...) kwam in 2015 als niet-begeleide veertienjarige naar België en werd erkend als vluchteling. Na de dood van uw vader verhuisden jullie terug naar het dorp. Daar woonde u samen met uw moeder, grootvader, jongere broer en jongere zus. Uzelf liep toen geen gevaar omdat u nog zeer jong was op dat moment.

Vier dagen voor uw vertrek in 2019 kreeg uzelf ook problemen met de taliban. De taliban waren er achter gekomen dat u af en toe naar het districtscentrum ging om hulpgoederen van een NGO op te halen. De taliban vonden dit verdacht en kwamen naar uw huis. Enkele talibanstrijders klopten op de deur en u deed open. Vervolgens sloegen ze u en ze gaven aan vernomen te hebben dat u nu ook, net zoals uw vader, wil werken als een spion. U werd geboeid en meegenomen door hen. Uw moeder en grootvader hoorden u schreeuwen en ze kwamen naar buiten gelopen. Ze vroegen waarom u gearresteerd werd door hen. De strijders zeiden dat ze u nodig hadden en dat ze u zouden terugbrengen als het gedaan was. Uw moeder en grootvader moesten terug naar binnen gaan. U werd vervolgens meegenomen naar een huis in een dorp verderop waar u gevangen gehouden werd. U kreeg er eten en moest vijf maal per dag bidden. U vroeg aan de bewaker wat u daar moest doen. U werd gezegd dat u moest wachten totdat de leider toekwam en u zou ondervragen. De bewaker zei eveneens dat mensen die daar moeten wachten gevaar lopen omdat ze vaak niet worden vrijgelaten. Uw grootvader kwam de eerste dag langs met enkele dorpsouderen en zei dat u niks misdaan had. De bewaker zei tegen uw grootvader dat u nog niet aan een gehoor onderworpen was maar dat ze hem zeker op de hoogte zouden brengen als er nieuws was. De eerste twee dagen waren de bewakers zeer alert waardoor er geen ontsnappingsmogelijkheid was. Op de derde en vierde dag was het een andere bewaker die minder aandachtig was en vaak bezig was op zijn gsm. U vroeg op de vierde dag aan de bewaker om naar het toilet te gaan. Van achter het toiletgordijn zag u dat de bewaker niet aan het kijken was en u greep uw kans om over het muurtje te klimmen. U zette het vervolgens op een lopen naar de hoofdweg. U klampte zich toen vast aan een wagen en reisde zo terug naar uw huis. Toen u daar toekwam vroegen uw moeder en grootvader of u vrijgelaten was. U zei dat u ontsnapt was en dat u zich dus moest verstoppen. Uw grootvader had een vriend in het dorp bij wie u zich mocht verstoppen voor één nacht. Toen u daar naartoe was gebracht en uw grootvader terug thuis was kwamen de taliban langs. Ze doorzochten uw huis en zeiden dat ze u zeker zouden vinden. De volgende ochtend kwam uw grootvader u ophalen bij het huis van die vriend waar u de nacht gependeed had en hij bracht u naar de smokkelaar waarna u Afghanistan verliet. De taliban zijn nadien niet meer langs geweest bij u thuis.

U verliet Afghanistan in de maand augustus of september van het jaar 2019. U reisde via Iran en Turkije naar Griekenland van waaruit u legaal naar België werd overgevoerd. U diende op 5 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in.

Bij terugkeer vreest u dat de taliban u misschien zullen vermoorden.

Voor en tijdens het persoonlijk onderhoud werden geen documenten neergelegd om uw verzoek te ondersteunen. Nadien maakte uw advocaat een kopie van uw eigen taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en die van uw broer over aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat ze u aanzien als een spion van de overheid. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo weet het eerst en vooral niet te overtuigen dat de taliban u ervan verdachten een spion te zijn. Zo verklaart u dat de taliban dachten dat u een spion was omdat u twee of drie keer heen en weer gegaan was tussen het dorp en het districtcentrum om goederen van hulporganisaties op te halen (CGVS, p. 13, 15). Dat de taliban daarom iemand zouden verdenken is echter weinig aannemelijk. Zo waren er zeker en vast heel wat dorpingen van u die heen en weer gingen tussen het dorp en het districtcentrum. Sterker nog, u verklaarde zelf ook dat er heel wat mensen uit uw regio naar daar gingen om hulp te krijgen. Zo werd er onder meer rijst en tarwe aan de mensen gegeven. Ook voor een taskara dienden mensen zich naar het districtcentrum te begeven. Ook wanneer mensen inkopen willen doen is het districtcentrum geschikt omdat er een bazaar is (CGVS, p. 5). Zo ging u zelf ook af en toe naar de bazaar met uw grootvader als hij boodschappen moest doen (CGVS, p. 10). Dat de taliban dus plots dachten, van de ene dag op de andere, dat u een spion was omdat ze gehoord hadden dat u in het districtcentrum contact had met de overheid is onlogisch (CGVS, p. 15). U ging ernaartoe met een zeer duidelijk doel, namelijk hulpgoederen verkrijgen, waardoor het geen steek houdt dat de taliban werkelijk zouden denken dat u er ging om informatie over hen door te spelen aan de overheid.

Daarnaast dient ook aangestipt te worden dat NGO's oftewel niet-gouvernementele organisaties, zoals de naam het zelf zegt, los staan van de overheid. Feitelijk gezien had u dus geen contact met de overheid in het districtcentrum toen u er hulpgoederen ging halen. De organisaties die hulp verleenden bieden louter en alleen humanitaire hulp. Ze mengen zich niet in het conflict omdat dit het behalen van hun eigen doelstellingen zou verhinderen. Daarnaast zouden deze organisaties zichzelf en hun medewerkers hiermee ook in gevaar brengen.

Daarenboven was u ook slechts vijftien of zestien jaar op het moment dat de taliban u meenamen (CGVS, p. 15). Het is bijgevolg volstrekt onduidelijk welke cruciale informatie u überhaupt zou kunnen doorspelen aan de overheid. Zo spendeerde u uw dagen in Afghanistan door naar school te gaan totdat u gestopt was aan uw twaalf jaar (CGVS, p. 7). Daarna bleef u gewoon thuis en u ging af en toe naar de bazaar met uw grootvader. Verder ging u ook naar de boomgaarden en u speelde ook cricket in uw vrije tijd (CGVS, p. 10). Met andere woorden kan dus gesteld worden dat u niet iemand was die over gevoelige informatie beschikte. Het zou bijvoorbeeld veel meer steek houden mochten de taliban uw opa verdenken van informatie door te geven aan de overheid. Zo verklaarde u dat hij gecontacteerd werd door de lokale politie wanneer er een organisatie aanwezig was om hulp te verschaffen (CGVS, p. 13). Uw opa had dus duidelijk een goede band met de 'overheid' waardoor het logischer zou zijn dat de taliban hem eerder zouden verdenken in de plaats van zijn jonge kleinzoon die in opdracht van zijn grootvader hulpgoederen ging halen. Het Commissariaat-generaal wijst u erop dat deze en voorgaande vaststellingen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder bent u er ook niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u werkelijk meegenomen en ontsnapt bent van de taliban. Dat u na drie of vier dagen een bewaker kreeg die minder aandachtig was waardoor u ongemerkt kon ontsnappen weet immers niet te overtuigen. Zo verklaarde u dat er ook nog andere gevangenen in het gebouw zaten (CGVS, p. 15). Het is onlogisch dat een bewaker niet oplettend zou zijn terwijl hij meerdere gevangenen moest bewaken. De bewaker is namelijk de eerste persoon die verantwoordelijk gehouden wordt wanneer de gevangenen waarop hij diende te letten zouden ontsnappen.

Dat u trouwens kon ontsnappen vanuit het toilet raakt kant noch wal. Zo bleek namelijk dat het toilet achter een gordijn was waardoor de bewaker u niet kon zien toen u naar het toilet was. Het toilet was bovendien ook de enige ruimte die geen dak had waardoor u de mogelijkheid kreeg om daar over de muur te klimmen en zo te ontsnappen (CGVS, p. 15). Dat de bewaker dus net op het moment dat hij u naar het toilet laat gaan niet alert zou zijn is weinig aannemelijk. Dit was namelijk de enige plek in het ganse gebouw waar u makkelijk kon ontsnappen. Dat een getrainde beweging zoals de taliban eerst zoveel moeite zou doen

u te vatten om u vervolgens zo vluchtjes te laten ontsnappen kan helemaal niet overtuigen. Deze en voorgaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas

Verder mag het ook ten stelligste verbazen dat u verklaart dat uw familie het goed stelt in Afghanistan (CGVS, p. 11). Dit is namelijk tegenstrijdig met het feit dat uw vader ervan verdacht werd een spion te zijn en dat uw familie u en uw broer heeft laten ontsnappen van de taliban. Er kan bijgevolg verwacht worden dat uw familie ook problemen zou kennen met de taliban. Ze kunnen namelijk verantwoordelijk gehouden worden voor het vertrek van u en dat van uw broer. De taliban dienen toch te beseffen dat uw broer en u jullie vertrek niet zelf geregeld konden hebben, laat staan bekostigd, aangezien jullie nog zeer jong waren ten tijde van jullie vertrek. Zo was u slechts vijftien of zestien jaar oud en uw broer was zelfs maar dertien of veertien jaar oud (CGVS, p. 15, 16). Het voorgaande doet weerom vermoeden dat u persoonlijk geen problemen gekend hebt met de taliban.

Volledigheidshalve dient vermeld te worden dat uw broer S. (...) hier in België wel erkend werd als vluchteling. Het spreekt echter voor zich dat ieder dossier op zijn eigen merites beoordeeld wordt. U bent er niet in geslaagd om het CGVS te overtuigen van uw persoonlijke vrees. Er is namelijk geen enkele indicatie waaruit blijkt dat de taliban u zouden vervolgen omdat uw vader al die jaren geleden zagezegd aanzien werd als een spion. Zo vertoonden de taliban geen enkele interesse in uw familie na uw vader zijn dood. De taliban kwamen zelfs maar achteraf te weten dat S. (...) vertrokken was maar ze deden niks (CGVS, p. 16). Dit doet vermoeden dat ze niet erg geïnteresseerd waren in uw broer en familie aangezien jullie geen problemen kenden na de dood van uw vader in 2015 (CGVS, p. 19). Aangezien uw eigen problemen ongeloofwaardig werden bevonden (zie supra) en uw familie verder geen problemen gekend heeft sinds 2015 is er geen enkele indicatie die laat vermoeden dat u in de toekomst onder de aandacht van de taliban zal komen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De overige documenten (kopieën) die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Uw taskara is slechts een indicatie van uw identiteit en nationaliteit, dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De taskara van uw broer toont aan dat jullie broers zijn wat op heden niet betwist wordt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming,

maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiietische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren

op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat

moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/6, § 5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dit middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing van 31 mei 2022 zegt:

“(…)”

Terwijl 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“(…)”

Dat de verwerende partij verzoekers asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze beoordeelt en dat punten b) en c) van artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden worden;

Dat punt b) van bovenstaand wetsartikel bepaalt dat er met de door verzoeker afgelegde verklaring dient rekening dient rekening gehouden te worden en dat de bestreden beslissing hierbij in gebreke blijft.

Dat verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS doorleefde verklaringen heeft afgelegd over hoe hij is kunnen ontsnappen aan de taliban. De verwerende partij beweert dan wel dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn ontsnapping ongeloofwaardig zijn, maar baseert zich hierbij op geen enkel moment op tegenstrijdigheden of onvolledigheden in de verklaringen zelf. Zij gaat er simpelweg vanuit dat de taliban dergelijke fouten niet zou maken, maar staaft dit vermoeden op generlei wijze. Er zijn volgens de Amerikaanse inlichtingendiensten tussen de 58.000 en 100.000 talibanstrijders actief (stuk 2 in bijlage). Dat elk individueel lid van deze enorme groepering goed getraind is en compleet foutloos te werk zou gaan, is weinig waarschijnlijk. Het is met andere woorden goed mogelijk dat verzoeker met een bewaker te maken kreeg die zijn taken niet naar behoren uitvoerde. Verzoekers verhaal wordt dus niet als ongeloofwaardig beschouwd omdat hij een onsamenhangend en weinig doorleefd verhaal zou verteld hebben, maar op basis van loutere vermoedens bij de verwerende partij. Volgende passage uit het gehoorverslag (stuk 3 in bijlage, blz 14-16/20) toont aan dat verzoeker op zeer gedetailleerde wijze kon uitleggen wat er gebeurd is:

“(…)”

“(…)”

“(…)”

“(…)”

“(…)”

“(…)”

Dat het bovendien ook bizar is dat de verwerende partij ervan uitgaat dat de kans op ontsnapping voor verzoeker werd verkleind door de aanwezigheid van andere gevangenen in het gebouw. Gezien er één bewaker was die zijn aandacht over meerdere gevangenen moest verdelen, een verklaring van verzoeker die nergens in twijfel werd getrokken in de bestreden beslissing, houdt het net steek dat het moeilijker was voor de bewaker om de controle te houden over alle gevangenen waardoor de kans vergrootte dat er iemand kon ontsnappen. De verwerende partij gaat uit van een onfeilbaarheid van alle individuele leden van de taliban die niet gestaafd wordt en gezien de omvang van de beweging ook niet logisch is. Verzoeker verschaftte een gedetailleerde uitleg die door de verwerende partij werd genegeerd op basis van loutere vermoedens. Hierdoor vindt een duidelijke schending plaats van punt b) van artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet.

Dat punt c) van bovenstaand wetsartikel bepaalt dat er met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker dient rekening gehouden te worden en dat de bestreden beslissing hierbij wederom in gebreke blijft. Met name met de achtergrond van verzoekers asielrelaas werd geen rekening gehouden door de verwerende partij. Verzoekers broer S. (...) verkreeg namelijk in 2015 de vluchtelingenstatus op basis van de problemen die hun vader had gekend met de taliban. Hierbij mag dus worden gesteld dat de achtergrond van verzoekers asielrelaas, de problemen met de taliban die in 2015 begonnen naar aanleiding van de contacten van verzoekers vader met de toenmalige overheid en de daaropvolgende moord op zijn vader, als bevestigd moet beschouwd worden. Verzoeker moet dus beschouwd worden als een rechtstreeks familielid van iemand die door de taliban werd geëxecuteerd omwille van zijn banden met de overheid. Dat verzoekers broer om deze reden terecht de vluchtelingenstatus kreeg, terwijl verzoeker zelf werd afgewezen omdat dit feiten zijn van enkele jaren geleden, tart elke logica. De taliban controleert nu namelijk heel het land en heeft dus veel meer macht dan op het moment van de moord op zijn vader waardoor zelfs een intern vestigingsalternatief voor verzoeker geen optie meer kan zijn. Verzoeker verklaarde weliswaar dat het "goed" gaat met zijn familie in Afghanistan (stuk 3, blz 11/20), maar dit was zowat het enige dat hij hierover zei vermits de verwerende partij er verder geen vragen meer over stelde. Op basis van dit ene woordje wordt er dus geconcludeerd dat er helemaal niets aan de hand is. Ook dit is, gezien de achtergrond van verzoekers asielrelaas, een bijzonder voorbarige conclusie. Verzoeker kon bedoeld hebben dat het goed ging naargelang de moeilijke

omstandigheden, of dat zijn familie in goede gezondheid verkeert. Dit ene woordje zegt hoegenaamd niets over de problemen die verzoekers familie kende met de taliban, en de verwerende partij heeft niet de moeite gedaan om onderzoek te voeren naar de werkelijke omstandigheden waarin verzoekers familieleden momenteel leven. Hierdoor vindt een duidelijke schending plaats van punt c) van artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij houdt hier duidelijk geen rekening met het geheel van verzoekers verklaringen tijdens zijn gehoor op het CG VS en met zijn persoonlijke omstandigheden. Zij laat na zo na om een individueel, objectief en onpartijdig onderzoek te voeren naar de asielmotieven van verzoeker. Hierdoor schendt zij artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet.

Dat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen het volgende bepalen:

"(...)"

Dat de verwerende partij haar beslissing weliswaar motiveert, maar dat deze motivatie absoluut niet afdoende is om tot de conclusie te komen dat verzoeker geen recht zou hebben op de vluchtelingenstatus. Zo begrijpt verzoeker niet dat zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, terwijl zijn broer wel de vluchtelingenstatus kreeg op basis van de problemen die hun vader kende met de taliban. Het gaat namelijk om exact dezelfde problemen, en de taliban is sinds de moord op hun vader alleen maar machtiger geworden. De verwerende partij verklaart dit met de bijzonder vage uitleg dat "ieder dossier op zijn eigen mérités beoordeeld wordt", maar blijft compleet in gebreke wat betreft de redenen waarom zijn broer dan wel een beter asielaanbod had dan hijzelf. Aangezien verzoeker nergens in de bestreden beslissing de motivatie te lezen krijgt waarom zijn broer wel, en hijzelf niet de vluchtelingenstatus kreeg, terwijl zij dezelfde vader hebben wiens problemen met de taliban als bevestigd moeten beschouwd worden, kan onmogelijk gesproken worden van een afdoende motivatie in de zin van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat aangezien de opgelegde motivering niet afdoende is, de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Dit middel is als volgt onderbouwd:

"Doordat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing van 31 mei 2022 zegt:

"(...)"

"(...)"

Terwijl overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet:

"(...)"

Dat Afghanistan op dit moment, in tegenstelling tot wat beweerd wordt door de verwerende partij, nog steeds erg gevaarlijk is en alle burgers van dat land in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming op basis van het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Dat het EASO rapport waarnaar de verwerende partij verwijst (Afghanistan Country Focus van januari 2022, stuk 4 in bijlage), verschillende passages bevat die de conclusies uit de bestreden beslissing tegenspreken.

Dat bovengenoemd rapport het op blz 56-57 heeft over de manier waarop uit het buitenland terugkerende Afghanen worden beoordeeld door het Taliban-regime:

"(...)"

Dat aangezien de Taliban gevluchte personen die na een afgewezen asielaanvraag naar Afghanistan terugkeren beschouwt als slechte moslims omdat zij verkozen om in het westen te gaan leven, er dus een reële kans is dat verzoeker zich bij een terugkeer voor de rechtbank zal moeten verantwoorden en op onmenselijke wijze bestraft zal worden voor zijn keuze om het land te verlaten.

Dat het lot van verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan dus op zijn zachtst gezegd als onzeker kan beschouwd worden. Dit wordt tevens bevestigd in de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 (stuk 5 in bijlage, blz 49):

"(...)"

Dat de positie van de Taliban met betrekking tot Afghanen die het land hebben verlaten volgens bovenstaand rapport nog steeds onduidelijk is. Hierdoor kan dan ook niet met zekerheid worden gesteld dat verzoeker geen risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Het is dan ook bijzonder vreemd te noemen dat de verwerende partij vanuit deze stelling het blijkbaar geen probleem vindt om aan Afghanen de subsidiaire bescherming te weigeren. De verwerende partij had moeten wachten met het nemen van deze beslissing tot er meer duidelijkheid was in verband met het lot van Afghanen die het land verlieten en daarna moeten terugkeren.

Dat verder de conclusie uit de bestreden beslissing dat het geweld afneemt en verzoeker daardoor niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet bijzonder voorbarig is. Het EASO-rapport (stuk 4) spreekt over de mogelijkheid op een nieuwe burgeroorlog door de aanwezigheid van groepen als ISKP en Al Qaeda (blz 59-61). Bovendien is de Taliban zelf ook verantwoordelijk voor willekeurig geweld ten aanzien van de Afgaanse burgers (EASO-rapport blz 62):

"(...)"

Dat de verwerende partij in haar bestreden beslissing duidelijk stelt dat de leefomstandigheden voor Afghanen onder het nieuwe regime van de Taliban bijzonder precair zijn. Zij maakt hierbij echter een onderscheid tussen humanitaire noodsituaties die het gevolg zijn van bepaalde actoren of humanitaire noodsituaties die het gevolg zijn van objectieve factoren. Zij concludeert dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van gedragingen van bepaalde actoren, maar eerder op een toevallige wisselwerking gebaseerd is tussen verschillende elementen, en dat deze crisis hierdoor niet onder het toepassingsgebied van de subsidiaire bescherming valt. Zij haalt nochtans zelf twee elementen aan die duidelijk het gevolg zijn van de recente regimewissel en dus van de acties van bepaalde actoren, met name de onderbreking van internationale hulp en de ineenstorting van de economie. Het is ronduit bizar te noemen dat de machtsovername in het land door de Taliban om één of andere reden door de verwerende partij niet wordt beschouwd als een handeling door bepaalde actoren, terwijl het net deze actie is die het grootste deel van de huidige precaire situatie heeft veroorzaakt. Het stopzetten van de hulp en de ineenstorting van de economie zijn namelijk een rechtstreeks gevolg van de gewelddadige acties waarmee de Taliban de vorige Afgaanse regering van de macht heeft verdreven.

Dat het EASO-rapport (stuk 4) ook duidelijk spreekt over de oorzaak van de precaire situatie in Afghanistan, met name de machtsovername door de Taliban (blz 66):

"(...)"

Dat de bestreden beslissing een passage bevat die stelt dat "(...)" Welnu, zowel Amnesty International (stuk 6 in bijlage) als Human Rights Watch (stuk 7 in bijlage) bevestigen dat er zich een humanitaire catastrofe aan het afspelen is in Afghanistan. Human Rights Watch spreekt zelfs over maar liefst negen op de tien Afgaanse families die over onvoldoende voedsel zouden kunnen beschikken. Verzoeker loopt dus wel degelijk een reëel risico om bij een terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet meer in zijn elementaire behoeften zal kunnen voorzien. Deze situatie is het rechtstreekse gevolg van de machtsovername door de Taliban en dus van gedragingen van actoren. De verwerende partij maakt zich met de bestreden beslissing schuldig aan een schending van artikel 3 EVRM.

Dat de bestreden beslissing de artikelen 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het nieuwsartikel "How Afghanistan's Militant Groups are Evolving Under Taliban Rule" van VOA News van 20 maart 2022 (stuk 2);
- een uittreksel uit de "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022 (stuk 4);
- een uittreksel uit de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van april 2022 (stuk 5);
- de webpagina "Everything you need to know about human rights in Afghanistan – Afghanistan 2021" van Amnesty International van 2021 (stuk 6);
- de webpagina "Averting Afghanistan's Economic and Food Crises" van Human Rights Watch van 6 oktober 2021 (stuk 7).

2.2.2. Op 9 mei 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022, aan de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022, aan

het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, aan het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020 en aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) geen geloof kan hechten aan de door hem naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees, nu (i) het niet weet te overtuigen dat de taliban hem ervan verdachten een spion te zijn, (ii) hij er niet in geslaagd is om aannemelijk te maken dat hij werkelijk meegenomen en ontsnapt is en (iii) het ten stelligste mag verbazen dat hij verklaart dat zijn familie het goed stelt in Afghanistan, omdat (B) zijn broer S. hier in België wel erkend werd als vluchteling, maar ieder dossier op zijn eigen *merites* beoordeeld wordt en hij er niet in geslaagd is om het CGVS te overtuigen van zijn persoonlijke vrees, omdat (C) de documenten die hij heeft neergelegd deze beoordeling niet kunnen ombuigen, omdat (D) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (E) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (F) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen

naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan.

Verzoeker voert in het eerste middel aan dat de motivering absoluut niet afdoende is en dat hij niet begrijpt dat zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, terwijl zijn broer wel de vluchtelingenstatus kreeg op basis van de problemen die hun vader kende met de taliban. De bestreden beslissing bevat hierover echter wel degelijk een duidelijke motivering. Zo wordt er gesteld dat ieder dossier op zijn eigen *merites* beoordeeld wordt en dat verzoeker er niet in geslaagd is om het CGVS te overtuigen van zijn persoonlijke vrees, nu er namelijk geen enkele indicatie is waaruit blijkt dat de taliban hem zouden vervolgen omdat zijn vader al die jaren geleden zagezegd aanzien werd als een spion. De adjunct-commissaris wijst er daarbij op dat de taliban geen enkele interesse vertoonden in verzoekers familie na de dood van verzoekers vader. Nu verzoekers eigen problemen ongeloofwaardig werden bevonden en zijn familie verder geen problemen gekend heeft sinds 2015, is er volgens de adjunct-commissaris geen enkele indicatie die laat vermoeden dat verzoeker in de toekomst onder de aandacht van de taliban zal komen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban die hem zouden willen doden omdat ze hem aanzien als een spion van de overheid. Verzoeker heeft er gedurende zijn persoonlijk onderhoud tevens op gewezen dat zijn familie in het jaar 2015 problemen kende omdat de taliban zijn vader er (eveneens) van verdachten een spion te zijn. Zijn vader zou omwille hiervan door de taliban zijn doodgeschoten. Verzoekers oudere broer S. kwam vervolgens – omdat hij als oudste zoon eveneens gevaar liep – in 2015 als niet-begeleide veertienjarige naar België en werd erkend als vluchteling. Verzoeker zou toen volgens zijn verklaringen geen gevaar hebben gelopen omdat hij nog zeer jong was op dat moment. In 2019 zou verzoeker zelf ook problemen hebben gekregen met de taliban omdat zij hem ervan verdenken eveneens een spion te zijn.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (A) zijn asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, omdat (B) zijn broer S. hier in België wel erkend werd als vluchteling, maar ieder dossier op zijn eigen *merites* beoordeeld wordt en hij er niet in geslaagd is om het CGVS te overtuigen van zijn persoonlijke vrees en omdat (C) de documenten die hij heeft neergelegd deze beoordeling niet kunnen ombuigen. Dit wordt in deze beslissing als volgt toegelicht:

“Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat ze u aanzien als een spion van de overheid. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden (...) waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo weet het eerst en vooral niet te overtuigen dat de taliban u ervan verdachten een spion te zijn. Zo verklaart u dat de taliban dachten dat u een spion was omdat u twee of drie keer heen en weer gegaan was tussen het dorp en het districtscentrum om goederen van hulporganisaties op te halen (CGVS, p. 13, 15). Dat de taliban daarom iemand zouden verdenken is echter weinig aannemelijk. Zo waren er zeker en

vast heel wat dorpingen van u die heen en weer gingen tussen het dorp en het districtscentrum. Sterker nog, u verklaarde zelf ook dat er heel wat mensen uit uw regio naar daar gingen om hulp te krijgen. Zo werd er onder meer rijst en tarwe aan de mensen gegeven. Ook voor een taskara dienden mensen zich naar het districtscentrum te begeven. Ook wanneer mensen inkopen willen doen is het districtscentrum geschikt omdat er een bazaar is (CGVS, p. 5). Zo ging u zelf ook af en toe naar de bazaar met uw grootvader als hij boodschappen moest doen (CGVS, p. 10). Dat de taliban dus plots dachten, van de ene dag op de andere, dat u een spion was omdat ze gehoord hadden dat u in het districtscentrum contact had met de overheid is onlogisch (CGVS, p. 15). U ging ernaartoe met een zeer duidelijk doel, namelijk hulpgoederen verkrijgen, waardoor het geen steek houdt dat de taliban werkelijk zouden denken dat u er ging om informatie over hen door te spelen aan de overheid.

Daarnaast dient ook aangestipt te worden dat NGO's oftewel niet-gouvernementele organisaties, zoals de naam het zelf zegt, los staan van de overheid. Feitelijk gezien had u dus geen contact met de overheid in het districtscentrum toen u er hulpgoederen ging gaan halen. De organisaties die hulp verleenden bieden louter en alleen humanitaire hulp. Ze mengen zich niet in het conflict omdat dit het behalen van hun eigen doelstellingen zou verhinderen. Daarnaast zouden deze organisaties zichzelf en hun medewerkers hiermee ook in gevaar brengen.

Daarenboven was u ook slechts vijftien of zestien jaar op het moment dat de taliban u meenamen (CGVS, p. 15). Het is bijgevolg volstrekt onduidelijk welke cruciale informatie u überhaupt zou kunnen doorspelen aan de overheid. Zo spendeerde u uw dagen in Afghanistan door naar school te gaan totdat u gestopt was aan uw twaalf jaar (CGVS, p. 7). Daarna bleef u gewoon thuis en u ging af en toe naar de bazaar met uw grootvader. Verder ging u ook naar de boomgaarden en u speelde ook cricket in uw vrije tijd (CGVS, p. 10). Met andere woorden kan dus gesteld worden dat u niet iemand was die over gevoelige informatie beschikte. Het zou bijvoorbeeld veel meer steek houden mochten de taliban uw opa verdenken van informatie door te geven aan de overheid. Zo verklaarde u dat hij gecontacteerd werd door de lokale politie wanneer er een organisatie aanwezig was om hulp te verschaffen (CGVS, p. 13). Uw opa had dus duidelijk een goede band met de 'overheid' waardoor het logischer zou zijn dat de taliban hem eerder zouden verdenken in de plaats van zijn jonge kleinzoon die in opdracht van zijn grootvader hulpgoederen ging halen. Het Commissariaat-generaal wijst u erop dat deze en voorgaande vaststellingen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder bent u er ook niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u werkelijk meegenomen en ontsnapt bent van de taliban. Dat u na drie of vier dagen een bewaker kreeg die minder aandachtig was waardoor u ongemerkt kon ontsnappen weet immers niet te overtuigen. Zo verklaarde u dat er ook nog andere gevangenen in het gebouw zaten (CGVS, p. 15). Het is onlogisch dat een bewaker niet oplettend zou zijn terwijl hij meerdere gevangenen moest bewaken. De bewaker is namelijk de eerste persoon die verantwoordelijk gehouden wordt wanneer de gevangenen waarop hij diende te letten zouden ontsnappen. Dat u trouwens kon ontsnappen vanuit het toilet raakt kant noch wal. Zo bleek namelijk dat het toilet achter een gordijn was waardoor de bewaker u niet kon zien toen u naar het toilet was. Het toilet was bovendien ook de enige ruimte die geen dak had waardoor u de mogelijkheid kreeg om daar over de muur te klimmen en zo te ontsnappen (CGVS, p. 15). Dat de bewaker dus net op het moment dat hij u naar het toilet laat gaan niet alert zou zijn is weinig aannemelijk. Dit was namelijk de enige plek in het ganse gebouw waar u makkelijk kon ontsnappen. Dat een getrainde beweging zoals de taliban eerst zoveel moeite zou doen u te vatten om u vervolgens zo vlotjes te laten ontsnappen kan helemaal niet overtuigen. Deze en voorgaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder mag het ook ten stelligste verbazen dat u verklaart dat uw familie het goed stelt in Afghanistan (CGVS, p. 11). Dit is namelijk tegenstrijdig met het feit dat uw vader ervan verdacht werd een spion te zijn en dat uw familie u en uw broer heeft laten ontsnappen van de taliban. Er kan bijgevolg verwacht worden dat uw familie ook problemen zou kennen met de taliban. Ze kunnen namelijk verantwoordelijk gehouden worden voor het vertrek van u en dat van uw broer. De taliban dienen toch te beseffen dat uw broer en u jullie vertrek niet zelf geregeld konden hebben, laat staan bekostigd, aangezien jullie nog zeer jong waren ten tijde van jullie vertrek. Zo was u slechts vijftien of zestien jaar oud en uw broer was zelfs maar dertien of veertien jaar oud (CGVS, p. 15, 16). Het voorgaande doet weerom vermoeden dat u persoonlijk geen problemen gekend hebt met de taliban.

Volledigheidshalve dient vermeld te worden dat uw broer S. (...) hier in België wel erkend werd als vluchteling. Het spreekt echter voor zich dat ieder dossier op zijn eigen merites beoordeeld wordt. U bent er niet in geslaagd om het CGVS te overtuigen van uw persoonlijke vrees. Er is namelijk geen enkele indicatie waaruit blijkt dat de taliban u zouden vervolgen omdat uw vader al die jaren geleden zagezegd aanzien werd als een spion. Zo vertoonden de taliban geen enkele interesse in uw familie na uw vaders zijn dood. De taliban kwamen zelfs maar achteraf te weten dat S. (...) vertrokken was maar ze deden niks (CGVS, p. 16). Dit doet vermoeden dat ze niet erg geïnteresseerd waren in uw broer en familie aangezien jullie geen problemen kenden na de dood van uw vader in 2015 (CGVS, p. 19). Aangezien uw eigen problemen ongeloofwaardig werden bevonden (zie supra) en uw familie verder geen problemen gekend

heeft sinds 2015 is er geen enkele indicatie die laat vermoeden dat u in de toekomst onder de aandacht van de taliban zal komen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft (...).

De overige documenten (kopieën) die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Uw taskara is slechts een indicatie van uw identiteit en nationaliteit, dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De taskara van uw broer toont aan dat jullie broers zijn wat op heden niet betwist wordt.”

Verzoeker slaagt er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Waar hij er in het eerste middel op wijst dat hij tijdens het gehoor bij het CGVS doorleefde verklaringen heeft afgelegd over hoe hij is kunnen ontsnappen aan de taliban en daarbij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud, beperkt hij zich tot een herhaling van zijn verklaringen en zijn eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Waar hij in het eerste middel verder opmerkt dat de adjunct-commissaris zich, om te besluiten dat zijn verklaringen over zijn ontsnapping ongeloofwaardig zijn, op geen enkel moment op tegenstrijdigheden of onvolledigheden in de verklaringen zelf baseert, dient erop gewezen dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden of onvolledigheden, doch ook uit onlogische en ongeloofwaardige verklaringen.

Verzoeker stelt in het eerste middel vervolgens (onder verwijzing naar stuk 2 dat bij zijn verzoekschrift wordt gevoegd) dat er volgens de Amerikaanse inlichtingendiensten tussen de 58.000 en 100.000 talibanstrijders actief zijn, dat het weinig waarschijnlijk is dat elk individueel lid van deze enorme groepering goed getraind is en compleet foutloos te werk zou gaan en dat het goed mogelijk is dat hij met een bewaker te maken kreeg die zijn taken niet naar behoren uitvoerde. De loutere omstandigheid dat niet elk lid van de taliban compleet foutloos te werk zou gaan, maakt evenwel nog niet dat het aannemelijk is dat verzoekers bewaker net op het moment dat hij verzoeker naar het toilet liet gaan, *nota bene* de enige plek in het gebouw waar verzoeker makkelijk kon ontsnappen, niet alert zou zijn geweest. Verzoeker betoogt vervolgens dat het bizar is dat de adjunct-commissaris ervan uitgaat dat de kans op ontsnapping voor hem werd verkleind door de aanwezigheid van andere gevangenen in het gebouw. Hij stelt dat het, gezien er een bewaker was die zijn aandacht over meerdere gevangenen moest verdelen, net steek houdt dat het moeilijker was voor de bewaker om de controle te houden over alle gevangenen en dat daardoor de kans vergrootte dat er iemand kon ontsnappen. Uit zijn verklaringen blijkt nochtans niet dat de bewaker moeite zou hebben gehad om zijn aandacht over de verschillende gevangenen te verdelen, doch wel dat de bewaker “gewoon bezig was met zijn gsm en niet op aan het letten was” (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). De adjunct-commissaris heeft dan ook terecht geoordeeld dat het onlogisch is dat een bewaker niet oplettend zou zijn terwijl hij meerdere gevangenen moest bewaken, nu hij de eerste persoon is die verantwoordelijk gehouden wordt wanneer de gevangenen waarop hij diende te letten zouden ontsnappen. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de hierboven opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging door de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vervolgens stelt verzoeker in het eerste middel dat er geen rekening werd gehouden met de achtergrond van zijn asielaas. Hij wijst erop dat zijn broer S. in 2015 de vluchtelingenstatus verkreeg op basis van de problemen die hun vader had gekend met de taliban en dat hijzelf dus beschouwd moet worden als een rechtstreeks familielid van iemand die door de taliban werd geëxecuteerd omwille van zijn banden met de overheid. Het feit dat zijn broer om deze reden terecht de vluchtelingenstatus kreeg, terwijl zijn verzoek werd afgewezen omdat dit feiten van enkele jaren geleden zijn, tart volgens hem elke logica nu de taliban heel het land controleren en veel meer macht hebben dan op het moment van de moord op zijn vader, waardoor zelfs een intern vestigingsalternatief voor hem geen optie meer kan zijn. De Raad wijst er echter op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn familie het goed stelt in Afghanistan en geen gewag maakte van eventuele problemen die zijn familie sinds 2015 gekend zou hebben. De adjunct-commissaris heeft bijgevolg terecht geconcludeerd dat aangezien verzoekers eigen problemen ongeloofwaardig worden bevonden en zijn familie verder geen problemen meer heeft gekend sinds 2015, er geen enkele indicatie is die laat vermoeden dat verzoeker in de toekomst onder de

aandacht van de taliban zal komen. Door er louter op te wijzen dat hij een rechtstreeks familielid is van iemand die door de taliban werd geëxecuteerd en dat de taliban nu heel het land controleren, doet verzoeker hieraan geen afbreuk. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift voorts dat het feit dat hij verklaarde dat het goed ging met zijn familie niets zegt over de problemen die zijn familie kende met de taliban, nu hij evenzeer bedoeld kon hebben dat het goed ging naargelang de moeilijke omstandigheden of dat zijn familie in goede gezondheid verkeert. Deze *post factum* uitleg kan echter niet overtuigen. Indien zijn familie werkelijk nog problemen zou hebben (gekend) met de taliban sinds 2015, mag van verzoeker worden verwacht dat hij deze problemen aangehaald zou hebben gedurende zijn persoonlijk onderhoud, *quod non*.

Gelet op het voorgaande, kan verzoeker niet overtuigen waar hij in zijn eerste middel betoogt dat de adjunct-commissaris heeft nagelaten om een individueel, objectief en onpartijdig onderzoek te voeren naar zijn asielmotieven. De hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en draagkrachtig en worden door verzoeker niet weerlegd of ontkracht, zodat zij onverminderd overeind blijven. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De Raad wijst er tot slot nog op dat de algemene informatie die bij het verzoekschrift wordt gevoegd (stukkenbundel verzoeker, stukken 2, 4, 5, 6 en 7), geen betrekking heeft op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en bijgevolg niet kan volstaan om deze feiten aan te tonen.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat (i) verzoeker niet aannemelijk maakt dat de taliban hem zouden willen doden omdat ze hem ervan zouden verdenken een spion van de overheid te zijn en dat (ii) er geen enkele indicatie is waaruit blijkt dat de taliban verzoeker zouden vervolgen omdat zijn vader al die jaren geleden aanzien werd als een spion.

In het tweede middel van zijn verzoekschrift betoogt verzoeker nog dat aangezien de taliban gevluchte personen die na een afgewezen asielaanvraag naar Afghanistan terugkeren beschouwen als slechte moslims omdat zij verkozen om in het Westen te gaan leven, er een reële kans is dat hij zich bij een terugkeer voor de rechtbank zal moeten verantwoorden en op onmenselijke wijze bestraft zal worden voor zijn keuze om het land te verlaten. Hij stelt dat zijn lot bij een terugkeer naar Afghanistan dus op zijn zachtst gezegd als onzeker kan beschouwd worden.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan

als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in

uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, “Guidance Note” van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’” van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘to play the game’. Het komt aan verzoeker toe in *concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad wijst erop dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker in het Westen heeft verbleven en er asiel heeft aangevraagd niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Ondanks het feit dat verzoeker op ongeveer vijftienjarige leeftijd Afghanistan verlaten zou hebben en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan aangenomen worden dat verzoeker op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die sinds januari 2022 meerderjarig is (adm. doss., stuk 7, Deel DVZ, verklaring DVZ, vraag nr. 4), is in Afghanistan zes jaar naar school gegaan, spreekt Pashtou en Dari en kan Pashtou en Dari lezen en schrijven (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8; *ibid.*, stuk 7, Deel DVZ, verklaring betreffende procedure). Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (zestien jaar) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Bovendien verklaarde verzoeker ook nog contact te hebben met zijn familie in Afghanistan (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11) zodat er, bij gebrek aan overtuigende elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over enig familiaal netwerk in Afghanistan. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te kunnen stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in

acht te nemen. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat hij de in Afghanistan geldende religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden of daarvan zou worden beticht, dan wel waaruit kan blijken dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken of dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd.

Verzoeker voert in het tweede middel van zijn verzoekschrift aan dat de positie van de taliban met betrekking tot Afghanen die het land verlaten hebben nog steeds onduidelijk is. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt en dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar twee en een half jaar in België is, zijn vormende jaren voor een groot deel in Afghanistan heeft gehad, er zes jaar naar school is geweest en er nog over enig familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat (i) hij niet aannemelijk maakt dat de taliban hem zouden willen doden omdat ze hem ervan verdenken een spion van de overheid te zijn, dat (ii) er geen enkele indicatie is waaruit blijkt dat de taliban hem zouden vervolgen omdat zijn vader al die jaren geleden aanzien werd als een spion en dat (iii) evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*" en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "*COI Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 9 mei 2023 neergelegde aanvullende nota).

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kapisa. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN